

Arrest

nr. 156 354 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger
van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 15 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot intrekking van het recht op vestiging in het Rijk evenals het verblijfsrecht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 februari 1986.

De tweede verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 maart 2013. De tweede verzoekende partij is de zoon van de eerste verzoekende partij.

Op 20 september 2006 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Portugese onderdaan die verblijfsgerechtigd was in België.

Op 20 februari 2007 wordt de eerste verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfskaart voor vreemdelingen. Deze verblijfskaart werd op 25 oktober 2010 omgezet in een F+-kaart geldig tot 4 oktober 2015.

Bij arrest van 4 maart 2015 bevestigt het hof van beroep van Antwerpen het vonnis van 22 oktober 2013 van de rechtbank van eerste aanleg waarbij het huwelijk wordt vernietigd omdat er sprake is van een schijnhuwelijk.

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij het recht op vestiging in het Rijk en het daarvan afgeleide verblijfsrecht worden ingetrokken. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“U., M. [...], geboren te BOLVADIN op 20.02.1986 nationaliteit: Turkije
adres : [...]*

en zijn minderjarig kind U., E. [...], geboren te Antwerpen op 12.03.2013 nationaliteit Turkije

Mevrouw, Mijnheer de burgemeester,

De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Portugese echtgenote de S., N. [...] die verblijfsgerechtigd was in België en met wie hij gehuwd is op 09.08.2010. Hij diende een aanvraag vestiging in in functie van zijn gevestigde echtgenote op 20.09.06 en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 20.02.07 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 25.10.10 werd omgezet naar een F+ kaart. Op 12.03.2013 werd zijn zoon U., E. [...] geboren te Antwerpen. Gezien de betrokkene ingeschreven was in het bevolkingsregister werd E. [...], bij geboorte ook ingeschreven in het bevolkingsregister.

Bij arrest van 04.03.2015 (ref 2013/AR/2999) bevestigde het Hof van beroep het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (ref AR/12/7010/A) van 22.10.2013 en vernietigde aldus het huwelijk tussen U. [...], en de S. [...], als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een in België gevestigde EU onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest.

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken evenals het verblijfsrecht van zijn zoon E. [...] dat uit het zijne voortvloeit.”

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“De heer(1):

naam: U. [...]

voornaam: M. [...]

geboortedatum: 20.02.1986

geboorteplaats: BOLVADIN

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 23/07/2015.

het minderjarig kind U., E. [...] geboren te Antwerpen op 12.03.2013 nationaliteit Turkije volgt de administratieve situatie van zijn vader

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene en zijn minderjarige zoon is verstreken. Als een gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zo ook het recht op gezinshereniging. Betrokkenes verblijfsrecht werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing van 18.05.2015.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 04.03.2015 (ref 2013/AR/2999) werd betrokkenes huwelijk met de Portugese, in België gevestigde, onderdane D.S.N. [...] vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42^{quater}, §1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Omdat desbetreffend artikel de overheid verplicht om een dergelijk onderzoek te voeren is artikel 42quater, §1, derde lid geschonden.

Artikel 42quater, §1, 4° vermeldt uitdrukkelijk dat bij beëindiging van het huwelijk door een nietigverklaring er nog steeds een socio-economisch onderzoek moet gebeuren.

Verzoeker heeft 1 eigendom en heeft hij altijd gewerkt met een vaste arbeidsovereenkomst.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

*“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar het rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*” op een duidelijke wijze aangegeven waarom het recht op vestiging van verzoeker wordt ingetrokken en er wordt met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.*

Die motieven worden door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift, noch zou hij die ernstig kunnen betwisten. Deze motieven vinden immers steun in de stukken die zich in het administratief dossier bevinden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er geen onderzoek werd gevoerd naar artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet en verwijst ter zake tevens naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;” (eigen onderlijning)

*Verzoeker gaat met zijn betoog voorbij aan het feit dat door middel van de eerste bestreden beslissing geen einde werd gesteld aan een verblijfsrecht, doch dat die beslissing een intrekking inhoudt van het recht op vestiging, dit op basis van het principe “*fraus omnia corrumpit*”.*

Verwerende partij diende derhalve geen onderzoek te voeren naar artikel 42quater, §1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, noch diende zij artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet in aanmerking te nemen. Die bepalingen hebben immers betrekking op de beëindiging van een verblijfsrecht terwijl er in casu sprake is van een intrekking van een recht op vestiging.

Voor zoveel als nodig, kan ter zake worden verwezen naar het arrest d.d. 13 december 2010 (nr. 52.911) van de Raad waarin als volgt werd geoordeeld:

“Er is geen uitdrukkelijke wetsbepaling die in casu voorziet in de intrekking van verzoeksters vestigingsrecht. De intrekking van verzoeksters vestigingsrecht dateert van na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep tegen de toekenning van het vestigingsrecht en de beslissing tot afgifte van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Het vestigingsrecht van verzoekster werd echter door bedrog uitgelokt, namelijk verzoeksters wegens schijnhuwelijk nietig verklaard huwelijk. Aldus kon de intrekking door verwerende partij op om het even welk ogenblik en aldus ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen, gebeuren. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, diende er in casu dus geen wetsartikel te bestaan op basis waarvan verwerende partij tot intrekking is overgegaan. In de eerste bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekster haar vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude. Verzoeksters verwijzing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of naar de termijn die reeds was verstreken na de datum van het aangaan van het huwelijk is bijgevolg niet ter zake dienend.

Verzoekster uit voor het overige geen kritiek op de inhoud van de twee bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is niet ter zake dienend en kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.”

“Ten gevolge van de nietigverklaring van verzoekers huwelijk wordt verzoeker geacht nooit gehuwd te zijn geweest en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Bijgevolg dient het verblijfsrecht dat hem op basis van zijn huwelijk werd toegekend, geacht te worden nooit te hebben bestaan, vermits verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden.” (RvV, 9 juli 2009, nr. 29.763)

Uit wat voortvloeit, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat de bestreden beslissing op een kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen. Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt toegelicht dat eerste verzoeker op basis van zijn eerdere huwelijk met een Portugese vrouw een recht op vestiging verkreeg in België, doch dit huwelijk op 4 maart 2015 werd vernietigd wegens schijnhuwelijk en strijdig werd bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Er wordt verder gemotiveerd dat eerste verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt, nu hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan en de frauduleuze intentie duidelijk blijkt uit het arrest van het hof van beroep van Antwerpen. De verwerende partij oordeelt dat aldus het recht op vestiging dient te worden ingetrokken. Naast een duiding van de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, wordt ook op uitdrukkelijke wijze de juridische basis aangegeven van de bestreden beslissing. Er wordt zo aangegeven dat eerste verzoeker – gelet op de nietigverklaring van zijn huwelijk wegens schijnhuwelijk – geen recht op vestiging kon en kan worden toegestaan. Daarnaast wordt verwezen naar het algemene rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’. Als gevolg hiervan wordt ook het verblijfsrecht van tweede verzoeker ingetrokken. Tweede verzoeker beschikte over een verblijfsrecht dat is afgeleid van een recht op vestiging van een gezinslid dat werd ingetrokken omdat dit was verkregen door fraude. De tweede bestreden beslissing vermeldt eveneens duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en naar het gegeven dat het wettig verblijf van verzoeker en zijn zoon is verstreken, daar hun verblijfsrecht werd ingetrokken ten gevolge van het schijnhuwelijk van de eerste verzoekende partij en naar het feit dat de eerste verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden omwille van het gegeven dat het huwelijk met mevrouw D.N. vernietigd werd door het hof van beroep te Antwerpen.

De Raad stelt vast dat de gegeven motieven pertinent en draagkrachtig zijn. De voorziene motivering laat verzoekers toe kennis te nemen van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Voorts stellen verzoekers dat er *in casu* geen onderzoek overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gebeurd is. Ze wijzen erop dat eerste verzoeker een woning heeft en altijd gewerkt heeft.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In dit geval moet worden benadrukt dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen de verwerende partij het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is kan beëindigen. Het geeft eveneens aan dat er een socio-economisch

onderzoek door de verwerende partij dient te gebeuren. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij evenwel geen toepassing gemaakt van deze bepaling ten aanzien van eerste verzoeker en verzoekers maken ook niet aannemelijk dat deze bepaling *in casu* van toepassing zou zijn. De Raad merkt op dat eerste verzoeker op 1 juni 2008, zijnde het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (hierna: de wet van 25 april 2007) reeds in het bezit was van een onbeperkt verblijfsrecht. Derhalve dient te worden verwezen naar artikel 47 van de wet van 25 april 2007, dat luidt als volgt:

“Vanaf de inwerkingtreding van deze wet zijn alle bepalingen van deze wet van toepassing op de burgers van de Unie, hun familieleden en familieleden van Belgen met dien verstande dat:

1° de verblijfsvergunningen van de burgers van de Unie geldig blijven tot aan het verstrijken van de geldigheidsduur ervan;

2° de burgers van de Unie en hun familieleden alsook de familieleden van Belgische onderdanen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet in het bezit zijn van een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat der Europese Gemeenschappen of van een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, vanaf dat ogenblik van rechtswege geacht worden te genieten van een recht op verblijf overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980;

3° er onder voorbehoud van schijnhuwelijk, rechtsmisbruik of een andere vorm van fraude die van doorslaggevend belang geweest is voor de erkenning van het verblijfsrecht, slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet, beschikken over een verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of een identiteitskaart voor vreemdeling, waarbij hun verblijfsrecht werd vastgesteld, conform het door deze wet gewijzigd artikel 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de vreemdeling die op het ogenblik van de inwerkingtreding van artikel 21 van deze wet, met toepassing van de criteria bepaald in de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie, gemachtigd wordt tot een verblijf voor beperkte duur in de hoedanigheid van partner van een burger van de Unie of van een Belgische onderdaan, vanaf dat moment van rechtswege geacht wordt te genieten van een recht op verblijf op grond van artikel 42 van de wet van 15 december 1980.

Voordat er drie jaren verstreken zijn sedert de afgifte van de eerste verblijfstitel aan de betrokken vreemdeling, kan de minister of zijn gemachtigde een einde stellen aan diens verblijf, al naargelang het geval op grond van artikel 42ter of 42quater van dezelfde wet, met inbegrip van het geval waarbij het samenlevingscontract wordt opgezegd.

Na het verstrijken van de in het tweede lid bedoelde termijn, geniet de betrokken partner van de burger van de Unie of van de Belgische onderdaan een duurzaam recht op verblijf conform de voorwaarden bedoeld in artikel 42quinquies van dezelfde wet.”

Deze bepaling voorziet dat *“de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van de burger van de Unie, zijn familieleden of de familieleden van een Belg, die wordt ingevoerd in artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de wet, (...) enkel van toepassing (is) op de personen aan wie het recht op verblijf in België na de inwerkingtreding van de huidige wet werd toegekend. De andere burgers van de Unie, hun familieleden en de familieleden van een Belg blijven toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in het Koninkrijk. De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit”.”* (Parl.St. Kamer 2006-07, 2845/001, 76).

Aangezien de eerste verzoeker, gezien artikel 47, eerste lid, 2° van de wet van 25 april 2007, beschikte over een verblijfsrecht van onbepaalde duur is het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald in welke omstandigheden het verblijfsrecht van familieleden van een Belg of een Unie-onderdaan die nog niet beschikken over een duurzaam verblijfsrecht al dan niet kan worden beëindigd, in voorliggende zaak niet van toepassing. Bijgevolg diende de verwerende partij overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet niet te motiveren omtrent het gegeven dat eerste verzoeker een eigendom heeft en steeds met een arbeidsovereenkomst gewerkt heeft. Voor het overige laten verzoekers na uiteen te zetten op welke andere wijze voormelde bepalingen of beginselen zijn geschonden.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van *“het algemeen rechtsbeginsel ‘fair balance’”*, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 24.2 *juncto* 51.1 van het Handvest van de grondrechten van de EU (hierna: handvest).

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.2.1. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar man en kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging (‘fair balance’-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo’n positieve

verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen: □ de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, □ de omvang van de banden in de staat, □ de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. □ de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. □ Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014). De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd. Het middel is gegrond."

En

"Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een gezinshereniging weigert wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door de gezinshereniging te weigeren, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van het verblijf en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn echtgenote en minderjarige kinderen anderzijds.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (23ste overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Om deze redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het volgende bepaalt: "Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of nationale veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-

2007, nr. 2845/001 p.60-63). Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken, hetgeen in casu niet is gebeurd.

- Raad voor vreemdelingenbetwistingen, nr. 20.338 van 12 december 2008 in de zaak RvV X / II."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoekers:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat Verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een louter theoretisch betoog omtrent artikel 8 EVRM, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en stelt op basis van dat theoretisch betoog dat de 'fair balance'-toets niet afdoende is gebeurd.

Hij laat evenwel na op een duidelijke, concrete en gestaafde wijze aan te geven hoe die bepalingen worden geschonden door de thans bestreden beslissing. Uit zijn algemeen en theoretisch betoog kan dit niet worden afgeleid.

Het enige concrete betoog dat verzoeker voert inzake artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar man en kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven."

Dit betoog heeft evenwel geen betrekking op de concrete situatie van verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en die, zoals uit die beslissing blijkt geenszins wordt gescheiden van zijn minderjarige zoon. Bijgevolg, is het niet dienstig.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 24, 2 en 51, 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in samenhang met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, dient te worden opgemerkt dat hij zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een verwijzing naar de rechtspraak van de Raad die directe werking toekent aan voormelde bepalingen van het Handvest waardoor artikel van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind toch directe werking zou hebben in België.

Verzoeker toont met zijn theoretisch betoog evenmin een schending aan van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, noch van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van de Kind.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens geheel niet ernstig.

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, artikel 8 EVRM niet vereist dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen formele motiveringsplicht. (zie: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Verzoeker gaat met zijn betoog kennelijk voorbij aan het feit dat de thans bestreden beslissingen geenszins tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden gescheiden van zijn huidige echtgenote en kind. Uit de eerste bestreden beslissing, blijkt immers dat ook het verblijfsrecht van zijn zoon wordt ingetrokken.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat in hoofde van de echtgenote op 12 mei 2015 een beslissing werd genomen tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater), alsook ene bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij diende op 15 juli 2015 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad (rolnummer: 175.745). Die procedure is hangende.

Verzoeker beroept zich op overwegingen en bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG, doch gaat met dit betoog voorbij aan het feit dat noch verzoeker, noch de door hem aangehaalde familieleden, burgers van de Unie zijn of familielid zijn van een burger van de Unie. Die verwijzing is derhalve niet dienstig.

Behoudens het feit dat verzoeker zich beperkt tot een vage en summiere verwijzing naar de "belangen" zonder op een concrete, precieze en gestaafde wijze aan te geven wat die belangen inhouden, dient te worden verwezen naar het arrest d.d. 25 november 2011 (nr. 70.698) van de Raad waarin als volgt werd geoordeeld:

"Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van

de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door verzoeksters echtgenoot. Zoals reeds eerder aangestipt is in de Belgische rechtsorde het instituut huwelijk van openbare orde. Verzoekster toont met haar beknopt betoog "dat het belang van de Staat bij een intrekking van verzoeksters verblijfsrecht uiterst miniem is in vergelijking met de schade welke verzoekster en haar kinderen in België wordt berokkend " niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde."

Het derde middel is niet ernstig."

2.2.3. In zoverre verzoekers menen dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht inhoudt, wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel geen formele motiveringsplicht inhoudt maar de Raad als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942). Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door hun ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun betoog opbouwen in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Ingevolge de nietigverklaring van het eerdere huwelijk met een Portugese onderdaan dat eerste verzoeker aanging – nietigverklaring die geldt *ex tunc* – dient dit huwelijk te worden geacht nooit te hebben bestaan. Het recht op vestiging van de vader dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits diens verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Aldus vervalt ook de grond van het verblijfsrecht van tweede verzoeker (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332). Nu verzoekers nooit over een verblijfsrecht hebben beschikt, is er *in casu* geen sprake van een voortzetting van verblijf en blijkt er bijgevolg niet dat de bestreden beslissingen kunnen worden beschouwd als een inmenging in verzoekers' gezins- of privéleven en diende er niet te worden voldaan aan de vereisten van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Verzoekers' geval betreft een situatie van eerste toelating, waarbij volgens het EHRM dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld dat eerste verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid, gezien zijn schijnhuwelijk.

In dit geval beperken verzoekers zich tot een theoretische uiteenzetting, zonder *in concreto* uiteen te zetten waaruit hun gezinsleven en privéleven bestaat. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de moeder van tweede verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Evenmin blijkt dat er op de gemachtigde enige positieve verplichting zou rusten om verzoekers, op basis

van artikel 8, § 1 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen. Verzoekers tonen immers geenszins op enige concrete wijze aan dat er onoverkomelijke economische, sociale of culturele hinderpalen bestaan om hun privéleven verder te zetten in hun land van herkomst of elders.

De verblijfstoestand van eerste verzoeker moet daarenboven worden vastgesteld als hadden zijn huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden, daar verzoekers verblijfsrecht *ab initio* voor onbestaande moet worden geacht. Verzoekers kunnen derhalve niet ernstig uit het loutere verblijf in België, dat gebaseerd was op een schijnhuwelijk en dus door fraude wordt gekenmerkt, enige rechten in het kader van artikel 8, § 1 van het EVRM putten.

Verzoekers tonen niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds, die in se erin bestaan om in België te blijven hoewel eerste verzoeker een schijnhuwelijk is aangegaan, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Het kind behoeft, gelet op zijn nog zeer jonge leeftijd, in de eerste plaats de nabijheid van de verzorgende ouder(s). *In casu* heeft ook de moeder van tweede verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen. Ook zij heeft de Turkse nationaliteit. Verzoekers maken geen melding van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven en privéleven elders of in het land van herkomst wordt verdergezet en uitgebouwd. Het gegeven dat verzoekers hier een privéleven hebben uitgebouwd tijdens een verblijf dat in wezen zijn oorsprong vindt in het aangegane schijnhuwelijk verantwoordt geen positieve verplichting inzake artikel 8 van het EVRM in hoofde van de Belgische staat. Verzoekers tonen aldus niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding hebben veroorzaakt tussen hun belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de artikelen 24 en 51 van het Handvest, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door verzoekers eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law,

administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag zowel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen als op maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden.

De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers met betrekking tot het belang van het kind een theoretische uiteenzetting houden. Ze laten na *in concreto* uiteen te zetten waaruit zijn belangen precies bestaan. In dit verband wijst de Raad erop dat de ouders van het kind eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Bijgevolg wordt het kind niet van zijn ouders gescheiden. Beide ouders van tweede verzoeker hebben ook de Turkse nationaliteit. *In casu* blijkt niet dat verzoekers of de moeder van tweede verzoeker geen banden meer hebben met Turkije. Ook is het kind dermate jong dat het zich makkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving en vooral de nabijheid van de zorgende ouder(s) behoeft. Met hun algemeen en voornamelijk theoretisch betoog maken verzoekers geen schending van artikel 24 van het Handvest aannemelijk. Bijgevolg maken verzoekers evenmin aannemelijk dat de verwerende partij bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM de belangen van het kind miskend heeft.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 28, §1 van de richtlijn 2004/38/EG en overweging 23 van de preambule van voormelde richtlijn, dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekers tonen niet aan dat de richtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kunnen niet dienstig de schending ervan inroepen.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS